

1 seconde

1 seconde

Anne Blokker

Schrijver: Anne Blokker
Coverontwerp: Edgar Blokker
ISBN: 9789403612737
© Anne Blokker

X

Op dit moment lopen de tranen over mijn wangen. Waarom? Geen idee. Ik heb pijn, heel veel pijn en er is niemand die dat begrijpt. Iets aan je hoofd hebben is kut, sorry voor mijn taalgebruik, maar echt kut. Had ik maar gewoon heel mijn lichaam gebroken en was mijn hoofd maar gespaard gebleven. Dan moest ik geopereerd worden, maar wist je wel waar je aan toe was. Dan was ik binnen een paar weken of maanden daar vanaf en kon ik ervan gaan herstellen. Ik wist dan in ieder geval dat het nog goed kon komen.

Soms hoop ik ook dat toen ik viel, ik maar gewoon dood was gegaan, zonder pijn. Dit klinkt heel grof. Je moet ook niet denken dat ik nu liever dood dan levend ben. Maar iets aan je hoofd hebben, is het aller vervelendste wat je kan hebben. Vind ik dan. Met je hoofd doe je alles, meer dan dat je zou denken. En ik weet dat er mensen zijn die meer pijn zullen hebben dan ik heb, of met ergere dingen zitten, sorry daarvoor. Ik beschrijf hier zoals ik mij voel en iets aan je hoofd hebben, wat jij niet veroorzaakt hebt, is echt shit. Het gevoel alsof messen in je hoofd steken en die lekker wroeten door je hoofd. Continu hoofdpijn met het gevoel alsof je heftige migraine hebt. Ik zeur niet snel, ik heb ook niet snel pijn, maar dit wens je niemand.

Ik weet dat ik nooit meer de persoon zal worden die ik was, mijn toekomst staat op het spel, maar ik maak er wel het beste van.

Hoe zoiets je leven kan veranderen, ik weet het niet, maar het doet het wel.

Voorwoord

Nooit verwacht dat ik zou beginnen met een boek te schrijven. Laat ik wel van te voren iets duidelijk maken. Ik ben zwaar dyslectisch, lees als iemand uit groep 8 en heb een ongeluk gehad waarbij ik iets aan mijn hoofd heb waardoor ik mij niet lang kan concentreren. Kijkende naar deze 3 aspecten heb ik geen flauw idee waarom ik een boek ga schrijven, maar we gaan het zien!

Ik weet dat er veel mensen van lezen houden. Ik weet ook dat er mensen zijn zoals ik, die alleen een boek lezen als het echt moet en dan het dunst mogelijk boek uitzoeken. Dit boek zal dus niet zo dik zijn, misschien ook niet perfect geschreven, maar wel recht uit mijn hart met emoties zonder daar al te veel bij na te denken.

Mensen die mij kennen weten dat ik heel veel kan praten, lang en vaak afdwaal van het onderwerp en daarna niet meer weet wat ik wilde zeggen. Ik ga mijn best doen dit zo min mogelijk te doen hier, maar ik kan niets beloven, ik praat nu eenmaal graag.

Doel

Mijn droom is om te werken als fysiotherapeut bij de kinderoncologie. Als ik niet beter word dan dat ik nu ben, zal ik die droom wellicht moeten opgeven. Ik ben er alles aan het doen, om dat te voorkomen. Ik knok voor mijn toekomst, maar dat kun je niet alleen. Daar heb je je omgeving hard voor nodig. Ook wil ik de wereld over reizen, mensen helpen, verschillende culturen bekijken en leren van de wereld. Maar als ik niet beter word, blijft dat een grote vraag of dat nog gaat kunnen. Als je hoofd niet meewerkt, kan je niet veel, alleen zo goed mogelijk je best doen.

Het maken van dit boek gaat niet om geld of bekendheid. Het gaat erover om gehoord te worden. Er zijn voldoende mensen die hetzelfde probleem hebben als ik heb. Iets aan of in je hoofd hebben is het lastigste wat er is. Niemand kan het zien, niemand kan het aantonen en niemand weet wat er aan te doen is. Dit maakt het onwijs lastig voor de buitenwereld om te voelen wat iemand precies voelt. Het staat niet zoals vele andere ziektes beschreven in een boekje, het is gevoel en dat is voor mij het belangrijkste boekje wat telt. Revalideren kun je niet alleen, je hebt je omgeving nodig om er voor je te zijn, je te ondersteunen en om er rekening mee te houden. Ik snap dat dat voor de mensen die hier geen ervaring mee hebben onwijs lastig is en wellicht onbegrijpelijk, maar probeer het, het is echt niet niks waar ik over praat.

Iedereen mag vrij zijn in zijn of haar mening, ik geef iedereen dat goed recht. Maar praat er over, dan kom je zo ver. Mijn doel is dus om gehoord te worden, of een opening te zijn voor mensen die hetzelfde ervaren. Mensen zullen wellicht hetzelfde mee maken en er moeilijk over kunnen praten, dit is dan een voorbeeld, zodat zij kunnen zien dat ze er niet alleen voor staan. Maar je hebt ook mensen die in hun omgeving iemand hebben zoals ik. Ik hoop dat zij gaan begrijpen wat de

ander door maakt of heeft doorgemaakt en zo meer begrip tonen of kunnen helpen.

Iedereen is anders. Iedereen reageert anders of heeft iets anders. Ik ben ook maar een mens, ik denk wellicht ook anders over bepaalde dingen. Dat kan allemaal. Ik ben een heel open persoon en durf mij daarom ook heel makkelijk bloot te geven. Dus dat ga ik ook doen. Ik wil ook graag mijn eigen verhaal kwijt, voor mij is dat een stukje revalidatie.

13 Februari 2019

'Ben ik dood?'. Dat waren de eerste woorden die mij te binnen schoten. 'Voel ik mijn benen nog? Ja. Voel ik mijn armen nog? Ja. Oké, ik ben niet dood, gelukkig, maar wat dan wel? Schreeuw maar om hulp. AUW! Ik wist gelijk dat het foute boel was. Ik heb het witte licht gezien, dat verdwijnt niet zomaar van je netvlies. Ik wist op dat moment, dat mijn leven niet met hetzelfde zou gaan zijn.

13 februari 2019, de dag voor Valentijnsdag. De dag die ik me voor altijd zal blijven herinneren, het voelt echt als de dag van gister. Poeh, wat denk ik vaak terug aan die dag.

Eigenlijk was het gewoon een doodnormale doordeweekse dag. Ik ging die dag naar school, ik studeer fysiotherapie. De dag verliep gewoon hoe die zou moeten lopen, rustig en zoals alle andere dagen. Lachen met klasgenoten, opletten in de les en rustig naar huis rijden. Ik had zo'n lieve klasgenoot die mij altijd een stukje richting huis wilde brengen, hij woonde immers in het dorp naast mij. Zingen in de auto, goede gesprekken voeren over het leven. Zonder te bedenken dat ik 10 minuten later ineens een ander persoon zou zijn. Ik pakte mijn scooter en ging richting huis. Ook dit deed ik dagelijks, ik was zo thuis, 10 minuten. Maar die 10 minuten werden heel wat uren.

Binnen 1 seconde was het gebeurd, ik lag op de grond. Zoveel pijn, dat ik niet wist of ik nog wel leefde. Zoveel pijn, dat ik alleen maar kon huilen, ik kon niks zeggen, alleen huilen. Ik wist dat het druk was op dat moment en ik wist dat ik vaart moest minderen. Ik rij op een snorscooter, zonder helm en maximaal maar 25 km/h. Mij was altijd aangeraden door mensen om mij heen om mijn scooter op te voeren, maar ik wilde dat nooit. Ik zag daar de gevaren gelukkig van in, ik ben

maar wat blij dat ik die zag, anders had het nog wel eens anders af kunnen lopen.

Mij was niet meteen duidelijk wat er nu gebeurd was. Gelukkig kwam er een vrouw naar mij toe gerend, schreeuwde dat het haar speet, dat ik in haar dode hoek zat en zei nog wat dingen die aan mij voorbij gingen. “Bel 112, iemand”, hoorde ik haar zeggen. ‘Halloo, kan iemand mij vertellen wat er gebeurd is, ik lig hier’, dacht ik bij mijzelf. Het was blijkbaar heel druk op dat moment, er kwamen allemaal mensen helpen. “Er ligt hier een meisje die is aangereden op haar scooter. Ik gok dat ze 16 is. Ze is bij bewustzijn”, zei de man die 112 aan de lijn had. “Hallo, ik ben 18 hoor. Ook meisjes van 18 kunnen zo huilen en pijn hebben.”, zei ik vervolgens tegen die man.

“Bel mama”, zei ik. “Mijn mama is arts, ik ga nergens heen zonder mijn mama”. Gelukkig was mama op weg naar huis. Achteraf hoorde ik van mama dat zij in de straat waar ik aangereden was, in de file stond. Ze keek in haar achteruitkijkspiegel en hoorde sirenes. Dit was de ambulance op weg naar mij, loeiende zwaailichten en racend over de vluchtstrook. Ze wist dat deze naar mij ging, ze wist dat het foute boel was.

“Wij gaan even je hoofd schoonmaken meisje”, werd er tegen mij gezegd. “Mijn hoofd, waarom dat? Ik hoef er echt niet mooi bij te liggen hoor”, zei ik vervolgens. “Je hoofd is aan het bloeden, je hebt een flinke snee, wij moeten even de viezigheid weghalen.”, werd vervolgens geroepen door iemand. Al die mensen boven mijn hoofd, vond ik maar niets, laat mij lekker liggen, ik wacht wel rustig. Ik had zoveel pijn, echt, zoveel pijn wist ik niet dat ik dat kon hebben. De vrouw die mij aanreed probeerde mij gerust te stellen. Ze vertelde mij dat alles goed kwam. Ze had haar kinderen achtergelaten in haar auto, die zich natuurlijk ook rot geschrokken waren. Ik vind andere mensen altijd belangrijker dan mijzelf, dus vertelde haar dat ze voor haar kinderen moest gaan zorgen, met mij kwam het wel goed dacht ik. Dit deed ze niet, natuurlijk, want met mij ging het 1000x slechter. Het bloed spoot blijkbaar uit

mijn hoofd, wist ik veel, ik lag daar gewoon alleen maar heel veel pijn te hebben en te janken. Die vrouw hield een theedoek tegen mijn wond om het bloed te stoppen. "Al is dit nog maar het enige wat ik voor je kan doen, ik blijf hier zitten", zei ze lief. Alles wat iedereen tegen mij zei ging aan mij voorbij. 'Weet je welke dag het is, waar je woont, welk jaar wij leven en hoe je heet?', dat werd echt 100 keer aan mij gevraagd. Goed hoor, dat ze dat deden, zeker, maar na de zoveelste keer krijg je daar nog meer koppijn van. Ik hoor je denken, hoe weet jij dit nog allemaal. Maar ik ben nu bijna 1,5 jaar verder. Pas na bijna een jaar kwam alles weer terug, door de therapie die ik heb gehad, dus ik weet best veel weer.

Met de sirenes aan kwamen er 2 politieauto's mijn kant op. Het verkeer werd geregeld en alles stond stil. Ik dacht echt bij mezelf 'ik hou best van een beetje aandacht, daar zal ik niet over liegen, maar dit is wel heel centraal en hectisch'. Die agenten kwamen allemaal vragen aan mij stellen, die natuurlijk ook al 100 keer gevraagd waren, maar goed, dat is hun baan natuurlijk. Al die tijd dat ik daar lag, hield ik mijn ogen dicht, zag ik niets en kon ik ook niet denken. "De ambulance is zo bij je", zei een politie agent tegen mij. 'Gelukkig', dacht ik bij mijzelf, die pijn moet echt stoppen. Ik hoorde in de verte een man ruzie maken met een agent. Dit ging over het feit dat het hele verkeer vast stond en hij wilde dat alles doorging. Ik snap niet dat er mensen op de wereld bestaan zoals zo een man. Als zijn dochter net bijna dood is gegaan en daar pijn lag te leiden, wil je toch ook dat er alles aan gedaan wordt haar veilig te krijgen. Maar goed, gelukkig was het tegen een agent, die weten hoe ze daarmee om moeten gaan.

Nog meer loeiende sirenes.. De ambulance was gearriveerd en ontfermde zich gelijk over mij. Weer die vragen die ik nu al 100 keer gehoord had, als ik ze nu niet meer wist was er écht iets aan de hand. De eerste vraag was; op een schaal van 1 tot 10, hoe erg is je pijn. Ik weet nog dat ik 9 zei, ik kon echt niet meer. Gelijk werden er allemaal medicijnen in mij gespoten via een infuus, ik lag nog niet eens op de brancard. Sterk spul.

Binnen 2 seconden was ik weg, ik viel weg en dacht dat ik weer dood ging. Ik weet nog dat ik vroeg of ik dood was, omdat alles wit voor mijn ogen werd en wegviel. “Nee hoor, de medicijnen gaan zo werken”, zei hij. Het was nou niet meteen dat ik geen pijn meer had, kon dat maar, maar ik kon wel meer praten. Ze deden een nekkraag om en schoven een houten plaat tegen mijn rug. 123, hop en ik lag op de brancard. “Sorry, alles leuk en aardig, maar mijn mama is er bijna en daar wachten jullie maar op, ik ga niet zonder haar”, zei ik. Dit wilde ze natuurlijk niet, maar gelukkig kwam mama direct aanrijden. “Mam, is het erg?”, vroeg ik aan haar. “Oei, schat. Nou, ik zal niet liegen wat ik zie. Ik zie bot en een ader lopen in je wond, maar het komt goed oké. Ik ga met je mee naar het ziekenhuis”, vertelde mama toen. Papa was ineens ook opgetrommeld en die hoorde ik toen ik in de ambulance lag. “Mag ik alsjeblieft papa nog even gedag zeggen?”, vroeg ik aan de ambulancebroeder. En dat was het eerste moment dat ik mijn vader heb zien huilen. Hij zal natuurlijk zeggen, nee joh, deed ik niet, maar ik voelde zijn tranen op mijn gezicht vallen. “Het komt goed schat, ik zie je straks in het ziekenhuis. Love you.”, vertelde hij toen hij zag dat ik pijn lag te lijden in de ambulance.

‘Nu gaat straks nooit meer een vent mij aantrekkelijk vinden met zo een lelijke grote wond op mijn hoofd. Heb ik straks een lelijk litteken. Straks loopt er in het ziekenhuis ineens een lekker ding rond, lig ik met mijn make-up uitgelopen een nekkraag en een hoofd vol bloed.’ Ik weet nog dat dit mijn woorden waren toen ik in de ambulance op weg was naar het ziekenhuis. “Ik denk dat de medicatie inwerkt”, hoorde ik de broeder zeggen tegen mijn mama. “Komt goed meid, jij trekt in ieder geval de aandacht, alle knappe jongens in het ziekenhuis zullen naar je kijken”, zei hij vervolgens tegen mij. En ik dacht alleen maar bij mijzelf dat ik zo echt niet kon verschijnen. Ik had in Oostenrijk al wel eens een snowboard ongeluk gehad een paar jaar geleden, toen werd ik ook vervoerd in een ambulance. Maar ja, die taal spreek ik niet vloeiend, dus ga ik ook geen hele gesprekken aan met iemand.

Ik ben best een kletskont, zelfs met al die pijn en al die medicatie, dus ging ik lekker kletsen. Ik heb het echt over alles gehad, die rit voelde toch als uren aan, dus dit gesprek kon over alles gaan. Achteraf kan die broeder alles verzonnen hebben natuurlijk, hij kon van alles iets magisch maken bij mij op dat moment. Maar ik weet nu hoe heftig het soms kan zijn als ambulancebroeder, zij moeten zoveel zien, zoveel handelen. Zij zien soms echt dingen gebeuren, waar ik jarenlang nachtmerries van zou hebben. Ik heb echt veel respect gekregen voor deze mensen, het zijn echt toppers. Bedankt, ik weet niet wie je bent, maar je was echt een held voor mij!

Ik vlog dus heel vaak, gewoon voor de lol met mijn telefoon, maar met name als ik wat alcoholische drankjes achterover heb gegooid. Dit keer stond ik natuurlijk niet in een kroeg lekker te dansen met een biertje in mijn handen, maar met wat drugs in mijn lichaam. Ik kan je vertellen, ik heb mij nog nooit zo happy gevoeld. Vrienden van mij hebben wel eens wat gebruikt, ik nog nooit, maar ik snapte wel waarom zij dat zo leuk vonden. Dus, ik met mijn stoned hoofd, ging mijzelf vloggen. En dan denk je, leuk voor later, gewoon in je filmrol, maar ik heb die dus toen naar al mijn vrienden gestuurd. Waarom? Echt nul idee waarom, wist ik maar waarom. De reacties waren verschillend. Sommige dachten dat ik bezig was als lotus, of op school bezig was met een project. Maar anderen, met name mijn close vrienden, belde mij direct op. Sinds die vlogs (ja, echt stom, het was niet 1 filmpje...), stond mijn telefoon niet meer stil. Gelukkig allemaal met lieve berichtjes, wat heb ik toch lieve mensen om mij heen. Gelukkig kan ik nu lachen om die vlogs, maar dit is wel iets wat door mijn vrienden nog vaak gezegd wordt. Maar dit kan ook echt alleen mij overkomen.

‘Niets te zien.’ Dat waren voldoende woorden om mij toen blij te maken. Heel wat uren zijn er voorbij gegaan in het ziekenhuis. CT-scan van mijn hoofd en nek gemaakt, niets te zien. Gelukkig, die stomme kraag kon af en ik kon weer lekker mijn nek bewegen. Foto’s van mijn rug en benen gemaakt,

ook niets te zien. Top, alles goed dus. 'Wanneer mag ik naar huis?'. Helaas bleek mijn hoofdwond best diep te zijn, dus die moest gehecht én geplakt worden. Gelukkig had ik een hele lieve dokter die ook weer gezellig met mij kwam praten. Hij overhoorde mij voor mijn lessen voor school en die hechtingen waren in een paar minuten gezet. Lelijk vond ik mijn hoofd nu, ik had nog steeds uitgelopen make-up en bloed op mijn hoofd en dan nu ook nog die wond met hechtingen. Maar goed, we leven nog, er is niets ergs aan de hand, dat is veel belangrijker. Geen idee hoelang ik in het ziekenhuis gelegen heb, maar het duurde eeuwen voordat ik hoorde dat ik naar huis mocht. Wanneer ik naar de wc kon lopen, mocht ik gaan. Dat hoefde ze mij geen 2 keer te zeggen, ik wilde gewoon naar huis. Dus hup, bed uit en lopen. Ik was nog een beetje misselijk en duizelig, maar ik kon in ieder geval lopen tot de wc en terug, op naar huis dus!

Op dat moment werd alles pas een beetje duidelijk en helder. Ik was op een uitgestoken stoeprand terecht gekomen met mijn hoofd eerst en mijn lichaam volgde daarna pas. Je kunt het van 2 kanten bekijken. Mij is door heel veel specialisten verteld dat ik onwijs veel geluk heb gehad. De val die ik had gemaakt an sich, had al mijn leven kunnen kosten. Maar was ik 10 centimeter naar links gevallen, stond er een boom op mij te wachten. Aan de andere kant, had ik natuurlijk ook gewoon op de straat terecht kunnen komen, dan had ik misschien maar wat schaafwondjes en een kleine hersenschudding gehad. 'Je hebt veel geluk gehad', heb ik dus heel vaak gehoord, maar ik weet dat niet zo. Ik heb geluk gehad ja, maar het had ook minder erg kunnen zijn.

Heel vaak heb ik het ongeluk in mijn hoofd afgespeeld, ik werd er echt gek van. Nu nog steeds denk ik er veel aan terug, dat zal ook wel blijven. Maar er is 1 ding wat ik altijd in mijn gedachten zal houden; 'was ik daar maar 1 seconde later geweest'. Die ene seconde had ervoor gezorgd, dat mijn leven niet zo zou veranderen als dat het nu doet. Maar goed, dat weet je pas achteraf...

Ons kleine dorpje

Ik ben geboren in Arnhem. Vraag mij niet hoe het daar was, hoe Arnhem eruit ziet en of ik er nog wel eens geweest ben. Ik roep al jaren dat ik er eens heen wil, maar ben er nog nooit geweest. Ik heb 2 jaar vlak bij Arnhem gewoond met mijn ouders, tot mijn kleine zusje geboren werd. Wij verhuisden naar Brabant, waar ik ben opgegroeid samen met mijn zusje door mijn 2 lieve ouders. Onze woonplaats vlak bij Breda was leuk, zeker waar, maar het was geen Australië. Wij hebben lang naar Australië willen verhuizen, mijn vader kreeg daar zelfs bijna werk, maar helaas is dat niet doorgegaan. We zijn dus niet echt verder gekomen dan Nederland.

Uiteindelijk zijn wij met z'n 6-en, ja; mama, papa, Nina, ik & opa en oma, naar een rustig, gezellig gat verhuisd. Vraag mij niet hoe wij daar terecht zijn gekomen, maar wij wilde samen gaan wonen met mijn opa en oma. Drama denk je natuurlijk, maar dat is het zeker niet. Wij hebben heel veel de wereld rondgereisd met mijn opa en oma, waarbij wij iedere zomer 4 weken samen waren op een kleine afstand van elkaar, wij kunnen dus best goed op elkaars lip zitten. Wij wonen nu in een oude boerderij. In het voorhuis wonen mijn opa en oma en in het achterhuis (de grote schuur) wij als gezinnetje. 5 Jaar geleden zijn wij hierheen verhuisd, met de wens van mijn vader die schuur om te bouwen tot een groot modern huis, met oude details uit de schuur. Dit is zeker waar gelukt, ons huis is prachtig, allemaal gemaakt door papa met hulp van het gezin, ik ben trots. Maar zelfs 5 jaar later zijn wij nog steeds bezig met het huis en de tuin. Maar ik mag niet klagen, ik heb daar een slaapkamer met een inloopkast, een eigen douche en een kingsize bed. Beneden hebben we een woonkamer met alle ruimte plus een aparte kamer ernaast voor de hond en voor mijn zusje en mij. Buiten hebben we een tuin die zo groot is als 1,5 voetbalveld, met een zwembad en sauna.